

ČAROBNI ČILIME, VODI ME...

Jednom davno, u malom vilenjačkom selu živjela je vilenjakinja Zlatica. To maleno selo bijaše ljudskom oku nevidljivo, a nalazilo se pokraj bistroga potoka na livadi prepunoj šarenoga mirisnoga cvijeća. Najbogatijim stanovnicima sela kuće bijahu najčešće divovski raskošni cvjetovi, onima malo siromašnijim domovi bijahu divlje kupine i borovnice, a onima najsiromašnijima proste gljive.

U jednoj od takvih gljiva živjela je Zlatica. Taj svoj mali skromni dom pretvorila je u raj cvijeća. Na prozore je stavila teglenice prepune mirisnih đurđica, a na vrata je objesila maleni vjenčić od tratinčica. Onaj tko bi ušao kroz ta vrata bio bi zadivljen urednošću Zlatičina doma. Svaka stvar bila je na svome mjestu i blistala od čistoće kao mlada rosa u ranu zoru. Dok je većina vilenjaka žudjela za bogatstvom, Zlatica je bila sretna s onim što ima. Najvrjedniji predmet bio joj je ljubičasti ćilim koji je naslijedila od svoje bake. Iako se ćilim činio bezvrijednim, krio je u sebi veliku tajnu koju čak ni Zlatica nije znala.

Jedne noći na nebu se pojavio mjesec mlađak što je bio znak da će se te noći dogoditi nešto čarobno. Vilenjakinja Renčica, prva Zlatičina susjeda koja je živjela u ogromnom raskošnom tulipanu, ležala je na baršunastom krevetu od tučka i kroz otvoren krov s čuđenjem je pogledala mjesec. Zlatica je poslala bratu crvenčice za večeru jer su te bobice najukusnije navečer kada se pojavi mjesec. U tom trenutku mjesec mlađak obasjao je njezinu kuću. Znatiželjna Renčica sve je to promatrala i kroz otvoren krov dobacila Zlatici: „Vidim, susjedo, mjesec je napokon obasjao nevažne siromahe.“ Zlatica se nije obazirala na te njezine riječi. Pristojno je pozdravila susjedu jer je znala da je Renčica, iako najbogatija vilenjakinja u selu, u stvari jako nesretna jer je živjela sama bez prijatelja i obitelji. Razmišljajući o tome, Zlatica je zapela za grm bobica koje je brala i poderala haljinu. Pomislila je kako će ju zakrpati kada bude imala novaca da kupi iglu i konac.

Kada je Zlatica došla kući, primijetila je nešto neobično. Ćilim je počeo sjati u ljubičastoj boji, a zatim su se na njemu pojavila zlatna slova, pisalo je:.....u zemlju snova. Zlatica se zapitala što je to. Sasvim opušteno stala je na tepih i bez razmišljanja rekla: „Čarobni ćilime, vodi me u zemlju snova.“ Odjednom mjesec je zasvijetlio jače, oko nje se pojavila zlatna prašina i, i....ćilim je poletio. Zlatičin susjed Tiki, najspretniji vilenjak u selu, kroz divovsku je bobicu borovnice sve sa čudom promatrao. Zlatica je jurila sve brže dok joj se ona zlatna prašina hvatala za potrganu haljinu od jaglaca koju je imala na sebi. Približavala se mjesecu, a kada mu je došla sasvim blizu, svjetlost je odbljesnula i našla se na oblaku – ali ljubičastom oblaku. Malene zvijezde su je pozdravljale: „Evo nove kraljice! Evo nove kraljice zemlje snova!“. Zlatica je oko sebe vidjela malene oblake pune dražesnih snova, rojeve leptira i veliko cvijeće koje je vjetar ljuljao zanosnom pjesmom.

Zvijezde su je odvele do prijestolja na kojemu je sjedila starija gospođa. Ta gospođa bila je obučena u šarenu haljinu od ruža koja joj je sezala do poda.

„Dobrodošla kući, zlato moje“, pozdravila ju je gospođa uljudno.

„Zar se mi poznajemo?“ pitala je Zlatica zbunjeno.

„Da, to sam ja, baka Sjenčica“, rekla je sva ozarena lica pa nastavi, „dugo je prošlo otkako me nije bilo, no srećom zvijezde su prepoznale moju dobrotu, ljubav i skromnost pa me

proglasile kraljicom. Ali moj život se bliži kraju i trebam prijestolonasljednicu, srećom, ostavila sam čarobni ćilim tebi, Zlatice. Vidiš, ovo je mjesto na kojem se snovi tvore. Dakle, što kažeš?“ upitala ju je.

„Hvala bako, no ja to ne mogu. Imam svoju kućicu i sama sam ovako sretna. Voljela bih to, ali ne mogu ostaviti kuću“, rekla je Zlatica sa tugom u glasu.

„Ha! Znala sam da ćeš to reći. Ništa ne brini. Možeš biti kraljica i od svoje kuće. Pogledaj ovo.“ Baka joj pruži kap zaleđene rose.

„To je rosa“, rekla je Zlatica.

„Da! To je kristalna rosa. Evo gle! Samo ju dva puta protreseš i... vidiš cijelo svoje selo. O, eno tvoje kuće.“ Baka joj pokaže na gljivu pa nastavi:

„Vidiš, kada dođeš kući kroz kristalnu rosu možeš vidjeti Zemlju snova kad god poželiš. No sakrij ju dobro jer će tvoji pohlepni susjedi osjetiti da imaš nešto vrijedno. Ako dođe do toga ovo će ti pomoći. To su igla i konac prikriivanja. Ako ti na vrata dođu neželjeni gosti ti samo provuci konac kroz iglu i počni krpiti svoju haljinu. Pojavit će se čarobni veo koji će učiniti kapljicu rose nevidljivom za druge. Tako će energija rose ostati, ali samo ćeš ju ti osjetiti.“

Nakon što je to rekla, ćilim je dojurio. „Vidimo se, sunce“, rekla joj je baka. „Vidimo se, bako“, rekla je Zlatica dok je odlazila.

Kada je Zlatica došla kući, sakrila je rosu u vitrinu na kraju sobe. Susjeda Renčica odmah je osjetila da je nešto moćno u blizini. Brzo je otišla do Tikija vidjeti osjeća li i on isto. Tiki je rekao da osjeća nešto vrlo moćno i da to dolazi iz Zlatičine kuće. Oboje su se zaputili k Zlatici. Zlatica je čula njihove korake kroz otvoren prozor i brzo je izvadila iglu i konac prikriivanja i stala krpiti svoju haljinu. Renčica i Tiki otvorili su vrata, ali se pojavio čarobni veo i oni nisu vidjeli niti osjetili ništa posebno.

„Vidim nema ništa vrijedno, samo sirota Zlatica! Ha ha ha!“ rekla je Renčica.

Zlatica je odahnula i sretna otišla na spavanje jer je znala da blaga ovoga svijeta ništa ne vrijede nego je bitno kakav si i kakav i u kakav svijet će te odvesti tvoje srce.

I tako je Zlatica živjela skromno u svom vilenjačkom selu, a u Zemlji snova raskošno.